

Nr 254.

Av herr **Ericsson, Carl Eric, m. fl.**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition angående inrättande av
en fiskeristyreelse med statens fiskeriförsök m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition till årets riksdag (nr 49) angående inrättande av en fiskeristyreelse med statens fiskeriförsök m. m. synes reseanslaget till fiskeriintendenterna ha blivit alltför snävt tillmätt.

Det är av största vikt för den lokala administrationens tjänstemän att de komma i god kontakt med befolkningen, särskilt beträffande sådana frågor som t. ex. ingrepp av olika slag i vattendragen och kanske framför allt i frågor rörande fiskets utövande, fångstens avsättning m. m. För att detta skall kunna vara möjligt och för att fiskeriintendenterna sålunda skola kunna sköta sin tjänst på ett tillfredsställande sätt, måste de till sitt förfogande ha erforderliga reseanslag. För de sju intendenterna har i propositionen för budgetåret 1948/49 föreslagits ett belopp av 9 500 kronor i reseanslag.

Det må erinras om, att under budgetåret 1946/47 det för intendenterna förbrukade beloppet uppgick till omkring 14 000 kronor. Under innevarande budgetår upptogs ett anslag på 25 900 kronor till reseersättningar. På detta anslag avlönas även fiskeristipendiaterna och bekostas dessas resor. Redan den 15 december 1947 var hela detta anslag förbrukat, och lantbruksstyrelsen begärde ytterligare 19 000 kronor för samma ändamål. Kungl. Maj:t medgav, att anslaget fick överskridas med 15 000 kronor men förutsatte samtidigt, att inga kostnader för under budgetåret 1947/48 företagna resor finge överföras på följande års anslag. Granskningen av fördelningen av ifrågavarande anslag på sammanlagt 40 900 kronor visade, att till intendenternas förfogande ställts ett anslag av cirka 22 000 kronor i stället för det belopp av 3 900 kronor, som redovisats i propositionen och vilket föreslagits höjt till 9 400 kronor. Ett belopp av minst 20 000 kronor torde därför vara nödvändigt för att de sju intendenterna skola kunna företaga de nödvändigaste resorna sedan numera traktamenten och biljettpriser blivit höjda.

Beträffande fisketillsynsmyndigheten föreslås i propositionen att denna skall ingå såsom en avdelning i fiskeristyrelsen, parallell med byråerna och med den nuvarande överinspektören som chef.

Fisketillsynsmyndigheten skall f. n. enligt »lag om tillsyn över vattendrag, sjöar och andra vattenområden» (SFS 1941:615) ur fiske- och naturskyddssynpunkt samt i den mån så lämpligen kan ske ur hälsovårdssynpunkt under lantbruksstyrelsens inseende utöva tillsyn samt meddela råd och anvisningar till motverkande av olägenhet genom industriellt avlopps- eller kloak-

vatten; den äger också påkalla länsstyrelsens prövning och föra talan hos vattendomstol samt vid syneförrättning enligt 10 kap. vattenlagen. Enligt dess instruktion åligger det myndigheten att ur nämnda synpunkter granska anmälningar om nya fabriker och större kloakledningsföretag, vilka omförmälas i särskild kungörelse, granska handlingar, som översändas jämlikt stadganden i 10 eller 11 kap. vattenlagen, förrätta inspektioner samt med uppmärksamhet följa teknikens utveckling på området. Fisketillsynsmyndigheten skall vidare, i den mån övriga göromål det medgiva, vid behov biträda lantbruksstyrelsen vid beredning av ärenden inom området för myndighetens särskilda sakkunskap.

Fisketillsynsmyndigheten har med i huvudsak nuvarande organisation varit verksam i över 6 år. Den har därvid utfört ett gagneligt arbete på sin huvuduppgift — att vaka över att våra vattendrag hållas rena. Effekten av dess verksamhet har dock begränsats framför allt på grund av bristen på arbetskraft och byggnadsmateriel för driftsmässiga återvinningsanläggningar inom industrien och för avloppsreningsverk.

Myndighetens tjänstemän ha enligt uppgift kommit till den uppfattningen beträffande verksamhetens huvudinriktning, att vattenföroreningsfrågorna borde handläggas centralt av ett organ, som inom sig besatte humansanitär, veterinärsanitär, fiskeribiologisk, allmänbiologisk och reningsteknisk sakkunskap. På grund av vattenföroreningarnas natur och verkningar vore det för att nå huvudsyftet — även ur fiskerisympunkt — angelägnare, att det förefunnnes samarbete inom en institution mellan alla dess sakkunskområden än t. ex. mellan vissa av dem och fiskeridistributionen, med vilken fiskets representanter inom en dylik institution självfallet komme att upprätthålla den kontakt, som för dem, såsom utbildade inom fiskeriväsendet, vore naturlig och kunde instruktionsmässigt föreskrivas. Förhållandena hade ännu icke medgivit ett målmedvetet arbete på detta organisatoriska slutmål; dock torde 1946 års vatten- och avloppssakkunniga ha dessa frågor under utredning.

Mot den föreslagna förändringen av fisketillsynsmyndigheten till en avdelning inom fiskeristyrelsen tala flera skäl. Fisketillsynsmyndighetens nuvarande placering på Lovön kan av laboratorie- och akvarietechniska skäl icke utbytas mot lokaler i staden. Vid bibehållen placering blir möjligheten till ömsesidigt utnyttjande av fiskeristyrelsens och fisketillsynsmyndighetens resurser i olika avseenden högst reducerade och förhindra bl. a. uppläggande av gemensam registrering och arkivering. Fisketillsynsmyndighetens avgöranden gälla praktiskt taget aldrig fiskerifrågor utan i regel synnerligen speciella reningsfrågor eller därmed sammanhängande lika speciella rättsfrågor; detta även i de fall där fiskerisympunkten är den dominerande för fisketillsynsmyndighetens ingripande. Icke ens här kan alltså en fiskeristyrelse av föreslagen sammansättning (tre representanter för fiskarebefolkningen och en för fiskhandeln jämte verkschefen) tänkas besitta den sakkunskap, som måste krävas av en ansvarig, personligt förordnad fisketillsynsmyndighet.

Fisketillsynsmyndighetens ärenden äro i mycket stor utsträckning av den

beskaffenhet, att intet fiskeriintresse förefinnes. Ur denna synpunkt har myndighetens nuvarande benämning visat sig olämplig vid rent sanitära ärenden, vilka författningsenligt i stort antal komma under myndighetens bedömande. Ett riktigare och för verksamhetens art mera betecknande namn vore t. ex. statens vatteninspektion. Över huvud taget synes en fastare anknytning av fisketillsynsmyndigheten till fiskeristyrelsen icke blott obefogad utan t. o. m. för en sund utveckling hämmande.

Beträffande den centrala administrationen har i propositionen föreslagits att »det torde böra uppdragas åt byråinspektören å byrån för saltvattensfisket att tills vidare leda de undersökningar, som bedrivs genom fartyget »Eystrasalt». Genomgående har man i övriga fall sökt skilja forskning och administration åt, något som också framgår av propositionens namnförslag, nämligen fiskeristyrelse med statens fiskeriförsök. Det förefaller därför egendomligt, att i föreliggande fall forskningsbefattningen för det så betydelsefulla östersjöfisket skall förenas med den administrativa byråinspektörsbefattningen på saltvattensbyrån. Arbetsbördan på denna byrå torde säkerligen komma att bli av sådan omfattning, att den helt kräver både byråchefens och byråinspektörens samlade arbetsinsats på de administrativa uppgifterna. Speciellt egendomligt ter sig förslaget, då det skulle innebära att den sedan ett och ett halvt år förefintliga tekniska laboratorsbefattningen för omhändertagandet av undersökningsverksamheten i Östersjön skulle komma att indragas. Trots nuvarande statsfinansiella läge synes oss detta vara i hög grad olämpligt och även stå i strid med jordbruksutskottets uttalande 1946 i anledning av i andra kammaren framlagd motion. Utskottet ansåg nämligen, att frågan om sagda tekniska laboratorsbefattning vore värd beaktande och att den borde uppmärksammas av lantbruksstyrelsen, som förutsattes skola framlägga därav påkallade förslag. Sedan lantbruksstyrelsen under hänvisning till motionen upptagit laboratorsbefattningen i sina petita för budgetåret 1947/48 beslöt 1947 års riksdag inrättandet av en laboratorsbefattning för östersjöfisket. Det synes oss under dessa omständigheter väl motiverat att denna befattning får kvarstå oförändrad med självständiga forskningsuppgifter även efter det ev. inrättandet av en fiskeristyrelse.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 49 måtte besluta att till Fiskeriintendenter m. m.: Omkostnader, beräkna ett förslagsanslag för reseersättningar av 20 000 kronor;

att fisketillsynsmyndigheten bibehålles i sin nuvarande ställning såsom en särskild myndighet samt

att riksdagen måtte besluta att den redan inrättade laboratorsbefattningen för omhändertagandet av undersökningsverksamheten i Östersjön ej indrages under byråinspektörens å byrån för saltvattensfiskets arbetsuppgifter.

Stockholm den 18 februari 1948.

Carl Eric Ericsson.

Ragn. Bergh.

Axel Mannerskantz.